ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Τὸ ὑπόμνημα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΑΝΔΡΕΑ ΜΠΕΛΕΖΙΝΗ

Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ «Ἀθήνησι» Πανεπιστημίου ἔδωσε στὴν δημοσιότητα τελευταῖα ἕνα ὑπόμνημα σχετικὸ μὲ «τὰς περὶ τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐξαγγελθείσας ἀποφάσεις τῇ κυβερνήσεως».

Καὶ στὴν πρώτη ἀνάγνωση γίνεται φανερὸ ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ ὑπομνήματος διαφωνοῦν ριζικὰ μὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ μέτρα ποὺ ἐφαρμόζει ἡ πρόκειται νὰ νομοθετήσῃ ἡ πολιτεία, ἐνῶ ἐκφράζουν τὴν ἱκανοποίησή τους γιὰ τὴν αὔθηση τῶν δαπανῶν τῆς παιδείας καὶ «χαιρετίζουν τὴν ἀγαθὴν ὑπὲρ τῆς παιδείας προαίρεσιν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν». Στὸ βάθος διαφαίνεται ὁ φόβος, ποὺ διακατέχει τὴν Σχολὴ ὄχι μόνο γιὰ τὴν πορεία τῶν ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν δική της τύχη. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ καθηγητικό της σῶμα, ἀνησυχοῦν καὶ γιατὶ μὲ τὴν ἵδρυση ἑνιαίου παιδαγωγικοῦ ἰνστιτούτου κινδυνεύουν νὰ χάσουν ἀπὸ τὰ χέρια τους τὸν ἔλεγχο τῆς μετέκπαιδεύσεως τῶν δασκάλων καὶ γιατὶ ἡ σημερινὴ πολιτικὴ κατάσταση εὐνοεῖ ἕνα πνεῦμα, ποὺ στὰ πιὸ πολλὰ ἀρνεῖται τὶς ἄκρως συντηρητικὲς ἀρχές, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν δικαιολογία καὶ τὴν συγκάλυψη τῆς πνευματικῆς ὑποτονίας τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Πολὺ ἐθεώρησαν τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἀνεβλαβὲς καὶ ἔκριναν ὅτι οἱ συντάκτες του πρέπει νὰ παραπεμφθοῦν στὸ πειθαρχικὸ συμβούλιο, γιατὶ κρίνουν πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ δὲν περιορίζονται στὸ ἐπιστημονικό τους ἔργο.

Φοβοῦμαι ὅτι οἱ ἐπικρίσεις αὐτὲς εἶναι ἐντελῶς ἀστήρικτες. Ἕνα πνευματικὸ ἵδρυμα, ὅπως ἡ φιλοσοφικὴ σχολὴ καὶ δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ἐκφέρει γνώμη πάνω σὲ μέτρα καὶ ἀποφάσεις, ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ κύριο ἐπιστημονικό της ἔργο. Ἐὰν ἡ ἐπιστημονική της γνώμη εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπεύθυνης πολιτικῆς ἡγεσίας, ποὺ χαράσσει τὴν ἐκπαιδευτικὴ πολιτική, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἔλεγχος, ἀλλὰ καταλαβαίνει ὁ καθένας πόσο δυσδιάκριτα εἶναι τὰ ὅρια, γνώμης καὶ ἐλέγχου. Ἀλλίμονο, ἐὰν τὰ θέματα, στὰ ὁποῖα ἀναφέρονται οἱ κυβερνητικὲς ἀποφάσεις, τεθοῦν ὑπὸ ἐπιστημονικὴ ἀπαγόρευση. Δὲν πρέπει νὰ ἑρμηνεύουμε τόσο στενὰ τὸ ἄρθρο τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικα ἡ ὁποία ἄλλη διάταξη ποὺ ἀπαγορεύει στὸν ἐπιστήμονα ποὺ βρίσκεται σὲ σχέση ὑπαλληλίας νὰ διατυπώνει τὶς παρατηρήσεις καὶ τὰ πορίσματά του. Ἂν τὰ πορίσματα αὐτά, εἶναι ὀρθὰ ἢ ὄχι, ἂν εἶναι προϊὸν ἐπιστημονικῆς ζητήσεως ἢ ἐμπαθείας, θὰ καταφανῆ στὴν ἀντίκρουσή τους. Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας δὲν πρέπει νὰ καταστρατηγεῖται κι' ὅταν ἀκόμη ἐπιτρέπει τὴν διατύπωση γνωμῶν ποὺ στρέφονται ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος.

Καί, ἀκριβῶς, τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ ὑπομνήματος δὲν εὑρίσκονται στὸ ἐπιστημονικὸ ἐπίπεδο, στὸ ὁποῖο ἀνέμενε κανεὶς ὅτι μιὰ φιλοσοφικὴ σχολὴ θὰ τοποθετοῦσε ἕνα ζήτημα τόσο οὐσιαστικὸ καὶ ἐπεῖγον, ὅπως αὐτὸ τῆς ἐθνικῆς παιδείας.

Αὐτὸς ποὺ διαβάζει τὸ κείμενο τοῦ ὑπομνήματος παρακολουθεῖται ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀνησυχίας ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ διαρραγῆ ἡ ἐπιφάνεια τῆς συγκρατημένης διατυπώσεως καὶ θ' ἀναπηδήσει τὸ ὑπερσυντηρητικὸ καὶ αὐτοδηλητηριαζόμενο πνεῦμα, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Θὰ ἦταν κακὴ ἑρμηνεία τοῦ «ἀποδιδόναι τὰ τροφεῖα τοῖς γονεῦσι» ἂν ἀποκρύπταμε ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀποτελμάτωση τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔλλειψη κάθε ἐπαφῆς πρὸς τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ πραγματικότητα τῆς χώρας, τὴν ἀρνητικὴ της στάση στὸ γλωσσικὸ ζήτημα, τὴν παράδοση τῶν ἐδρῶν της σὲ καθηγητὲς ποὺ ὑπνώτιζαν καὶ ἀποβλάκωναν τοὺς ἀκροατές τους.

Πρόκειται γιὰ τὴν σχολὴ ποὺ δὲν ἀνέχτηκε ἕναν Ἰ. Συκουτρὴ, ἀλλὰ δέχτηκε τὸν μακαρίτη Α. Χατζή, συμπαθέστατο ἀλλὰ ἄμοιρο, ἄνθρωπο, ποὺ ἐπὶ χρόνια ταλάνιζε τοὺς δυστυχεῖς φοιτητές του.

Εἶναι ἡ σχολὴ μέσα στὴν ὁποία οἱ καλοὶ καθηγητὲς καὶ οἱ ἄξιοι τῆς ἕδρας αἰσθάνονται σὰν ξένοι, εἴτε τὸ δείχνουν στὸ ἀκροατήριό τους εἴτε ὄχι.

Εἶναι ἡ σχολὴ τῆς «ἀντιδικίας τῶν τόνων», ποὺ συντηρεῖ τὴν μυστριωτικὴ ἀδιαλλαξία ἀλλὰ χωρὶς τὸ ἐπιστημονικὸ βάθος καὶ τὴν ἑρμηνευτικὴ προσφορὰ ἐκείνου, ποὺ θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται γιὰ τὴν διδασκαλία τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν στὰ γυμνάσια, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθηκε νὰ δώσει ὄχι μιὰ συνθετικὴ ἐργασία γιὰ τὸ ἀρχαῖο θέατρο, ἀλλ' οὔτε κἂν ἕνα νέο συντακτικὸ τῆς ἀρχαίας γλώσσας. Ἡ σχολή, τέλος, ποὺ γιὰ τὸ πνεῦμα της ἔγραφε ὁ ποιητὴς Σεφέρης: «Ἐννοῶ τὸ γενικὸ πνεῦμα καὶ ὄχι λαμπρὲς καὶ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις ὁρισμένων νέων καθηγητῶν. Ἐννοῶ ἀκριβῶς πνεῦμα ποὺ ἐμποδίζει ἕνα νέο σπουδαστὴ νὰ ὑποβάλη μιὰ διατριβὴ γιὰ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, ἐπειδὴ τάχα ἀπαγορεύονται οἱ διατριβὲς «περὶ ζώντων συγγραφέων».

Ἀλλ' ὡστόσο, ἡ τέτοια αὐτὴ σχολὴ δικαιοῦται νὰ νοιάζεται γιὰ ὅσες ἀλλαγὲς καὶ μεταρρυθμίσεις εἰσάγει ἡ σημερινὴ πολιτικὴ κατάσταση καὶ νὰ προστρέχει μὲ τὰ ὅποια ἐπιστημονικά της φῶτα σὲ κάθε προσπάθεια τῆς ὑπεύθυνης πολιτικῆς ἡγεσίας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν σήμερα στὰ χέρια τους τὴν τύχη τῆς παιδείας ὠφέλεια θὰ ἔχουν παρὰ ζημιά, ἂν δὲν παραγνωρίσουν τὸν ἀντίλογο τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. γιατὶ τὸ ὑπόμνημά της περιέχει στὸ περιθώριο τῆς ἀρνητικῆς της στάσεως κάποιες σκέψεις κάθε ἄλλο παρὰ ἀνάξιες προσοχῆς.

Ἔτσι, ἡ ὑπόνοια ὅτι τὸ γυμνάσιο (οἱ τρεῖς πρῶτες τάξεις) θὰ παραδοθῆ στοὺς λειτουργοὺς τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, ἔχει βάση. Ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ ἀποκαλύψει τὶς προθέσεις καὶ τὶς ἀποφάσεις της πάνω σ' αὐτό. Μόνο τότε θὰ μπορεῖ νὰ γίνει γόνιμη συζήτηση γιὰ τὴν ὀρθότητα ἢ τὸ ἐσφαλμένο αὐτῆς τῆς σκέψεως. Ἡ κρυψίνοια ποτὲ δὲν ἔβγαλε σὲ καλό.

Ὕστερα, ἡ ὑπεράσπιση τῶν νεκρῶν γλωσσῶν, ποὺ ἀνάλαβαν οἱ συντάκτες τοῦ ὑπομνήματος ἦταν καὶ εἶναι μέσα στὴν διαλεκτικὴ τοῦ ὅλου ζητήματος ἀναγκαία. Οἱ μεταφράσεις θὰ ἀποδώσουν πλούσιους καρπούς, ἂν συνδυασθοῦν μὲ τὴν διδασκαλία τῆς ἀρχαίας γλώσσας ὄχι μόνο στὸ Λύκειο, ἀλλὰ καὶ στὴν τελευταία τουλάχιστον τάξη τοῦ γυμνασίου.

Ἔτσι ἢ ἀλλιῶς, πρέπει νὰ βρεθοῦν ἀντισταθμίσματα ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ Λατινικὰ (ἐλεύθερη ἐγγραφὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γυμνάσια κάθε πόλεως, ὅπου θὰ διδάσκεται ἡ λατινικὴ γλῶσσα καὶ γραμματεία, εἰσαγωγή τους καὶ στὴν Θεολογικὴ σχολή, συστηματική τους διδασκαλία μέσα στὴν φιλοσοφικὴ σχολὴ «EX NIHILO» βάρος ποὺ μέχρι τώρα σηκώνουν ὡς ἕνα σημεῖο τὰ φροντιστήρια ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως).

Ἡ τελικὴ μορφὴ τοῦ νομοσχεδίου πρέπει νὰ καταπείσει καὶ τοὺς πιὸ δύσπιστους ὅτι ἡ Νέα Παιδεία δὲν ἐπανασυνδέει μόνο τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἀγωγὴ πρὸς τὴν ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ πραγματικότητα, ἀλλὰ καὶ φέρνει στὸ φῶς σὲ ψυχικὸ καὶ ἀπὸ τὰ μέσα φῶς, τὶς ἀληθινὲς μορφωτικὲς δυνάμεις τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ποῦ ἑλληνικοῦ βίου γενικά.

Τότε μόνο θὰ καταδειχθῆ ἡ πνευματικὴ αὐτοκαταδίκη τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ ὄχι τῆς πειθαρχικῆς διώξεως, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε ἀναβίωση τοῦ πνεύματος τῆς μισαλλοδοξίας. Ἂν δίδαξε κάτι ἡ ἐποχή μας καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄχθη τῆς ἰδεολογικῆς καὶ κοινωνικῆς διαπάλης εἶναι ὅτι κάθε περιορισμὸς τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι παρὰ βωμὸς γιὰ τὸν σφαγιασμὸ τῆς ἀληθείας. Γιατὶ ἀποκλείει κάθε δυνατότητα ἀναθεωρήσεως καὶ ἀνασυνθέσεώς της.

Ο ΦΡΑΝΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΣΤΡΟΦΗΝ 90 ΜΟΙΡΩΝ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς διεθνοῦς ἀπομονώσεως

ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΜΕΤΡΙΑΣΘΗΣΑΝ ΑΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ

ΜΑΔΡΙΤΗ. (Ἰδ. Ὑπ.). Ἀληθινὴν ἔκπληξιν εἰς τὸν διεθνῆ πολιτικὸν στίβον ἀποτελεῖ ἡ στροφὴ 90 μοιρῶν, τὴν ὁποίαν πραγματοποιεῖ τὸ δικτατορικὸν καθεστὼς τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο. Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀπίστευτον, εἶναι, ἐν τούτοις, ἀληθινὸν ὅτι ἡ Ἱσπανία ἤρχισε νὰ ἐκδημοκρατίζεται. Πράγματι, ὅλαι αἱ ἐνδείξεις πείθουν ὅτι ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ περισσοτέρας ἐλευθερίας εἰς τὸν λαόν του καὶ νὰ διασπάσῃ οὕτω τὸ φράγμα τῆς πολιτικῆς ἀπομονώσεως, τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν χώραν τῶν ἰδαλγῶν.

Δύο εἶναι τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς μεταβολῆς, ἡ ὁποία σημειοῦται:

1) Ἡ μορφὴ τοῦ Φράνκο ἔπαυσε νὰ ἀποτελῇ τὸ μόνιμον θέμα τῶν ἱσπανικῶν γραμματοσήμων.

2) Αἱ φωτογραφίαι τοῦ δικτάτορος δὲν ἐμφανίζονται πλέον καθημερινῶς, ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων.

Λέγεται ὅτι αἱ δίκαι διὰ πολιτικὰ ἀδικήματα, εἰς τὰ δικαστήρια καθεστῶτα ὑποβάλλουν εἰς δοκιμασίαν τὸ ἴδιον καθεστὼς καὶ ὄχι τὸν κατηγορούμενον. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν Ἱσπανίαν τοῦ Φράνκο. Πρὸ ἡμερῶν οἱ «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου ἐσχολίασαν εὐμενῶς τὴν ποινήν, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη εἰς τὸν δὸν Ντρουέγιο, πρώην ἀξιωματοῦχον τῆς Φάλαγγος. Ὁ Ἱσπανὸς «ἀναρχικὸς» κατεδικάσθη εἰς μερικῶν μηνῶν φυλάκισιν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ οἱ «Τάϊμς» τὸ θεωροῦν ὡς ἔνδειξιν ὅτι ὁ στρατηγὸς Φράνκο εἶναι σήμερον ὀλιγώτερον αὐστηρὸς πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του, δηλ. τοὺς φιλελευθέρους καὶ τοὺς δημοκρατικούς. Ὁ σενιὸρ Ντρουέγιο κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε λάβει μέρος εἰς παράνομον προπαγάνδαν κατὰ τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως μὲ ἄρθρα τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κυρίως μὲ ἕνα βιβλίον του τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε εἰς τὴν Ἀργεντινήν.

Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα καὶ οἱ ἀπεργοὶ ποὺ συλλαμβάνονται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, τυγχάνουν πλέον, καλῆς μεταχειρίσεως. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ἀνοίξῃ μία παρένθεσις διὰ νὰ διευκρινισθῆ ὅτι μέχρι πρότινος οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ καθεστῶτος, οἱ ὁποῖοι συνελαμβάνοντο ἐτύγχανον ἀπανθρώπου μεταχειρίσεως καὶ πολλαπλᾶς φορὰς ὑπέκοπταν εἰς τὰ βασανιστήρια. Παραλλήλως εἰς τὰς δίκας δὲν ἐπετρέπετο ἡ παρουσία συνηγόρων. Σήμερον ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ὅπως προανεφέρθη οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Φράνκο ποὺ βαρύνονται μὲ κάποιαν κατηγορίαν καὶ δι' αὐτὸ κρατοῦνται δὲν ὑποβάλλονται εἰς ἀνακρίσεις τρίτου βαθμοῦ καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσλάβουν συνήγορον. Τελευταῖον ἴσως μελανὸν σημεῖον τοῦ καθεστῶτος εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἀποτελεῖ ἡ ὑπόθεσις Τζούλιαν Γκριμάο, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὀργανωθῆ παγκόσμιος σταυροφορία καὶ ἐνδιεφέρθησαν οἱ ἀρχηγοὶ πολλῶν κρατῶν. Τελικῶς ὁ Γκριμάο ἐξετελέσθη διὰ ἀδικήματα τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἱσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου...

Σήμερον εἰς τὰς πολιτικὰς δίκας παρατηρεῖται κάποια ἐλαστικότης καὶ ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευσις ἐπικρίσεων διὰ τὰς πράξεις τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως. Μάλιστα πολλοὶ πιστεύουν ὅτι τώρα τὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο δὲν εἶναι τόσον τρομερὸν ὅσον ἐνομίζετο. Μέλη τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἡ φάλαγξ, ἔχουν ἐπικρίνει χωρὶς καμμίαν συνέπειαν ἐντόνως τὰ ἱσπανικὰ οἰκονομικὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα θεωροῦν ὡς ἀνεφάρμοστα καὶ ἀνεδαφικά, ἐνῶ παραλλήλως ζητοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ ἐπιδείξῃ περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἡ ὁποία πένεται.

Τὴν ἰδίαν στάσιν ἐτήρησαν ἐπίσης καὶ ἀνώτατοι κληρικοὶ καὶ ἁπλοῖ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπέκριναν δριμύτατα τοὺς ἀντεργατικοὺς νόμους.

Μία ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθὸν ἐπιτρέπει καὶ ἄλλας εὐνοϊκὰς διαπιστώσεις ὑπὲρ τῆς σημερινῆς Ἱσπανίας. Τὸ 1945 μόνον πέντε χῶραι ἀνεγνώριζαν τὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο. Σήμερον ἡ Ἱσπανία διατηρεῖ στενὰς σχέσεις μὲ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀντικομμουνιστικὰς χώρας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μεξικόν. Παραλλήλως ἔχουν ἱδρυθῆ ἱσπανικαὶ πρεσβεῖαι εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν κόσμον ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νέα ἀφρικανικὰ κράτη.

ΓΕΝΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ
ΑΘΑΝ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΝΑΚΑΡΗ 129
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΩΝ
Ἤρχισε λειτουργοῦν τὸ
5ΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
Κατὰ τὸ παρ'ἐλθὸν σπουδαστικὸν ἔτος
ΕΙΣΗΛΘΟΝ 43
μαθήτριαί μας εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν Πατρῶν

ΝΕΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΕΞΟΧΗΣ
P
ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

2 ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΗ Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΙΝΑΙ φορὲς ΑΥΤΟΜΑΤΗ

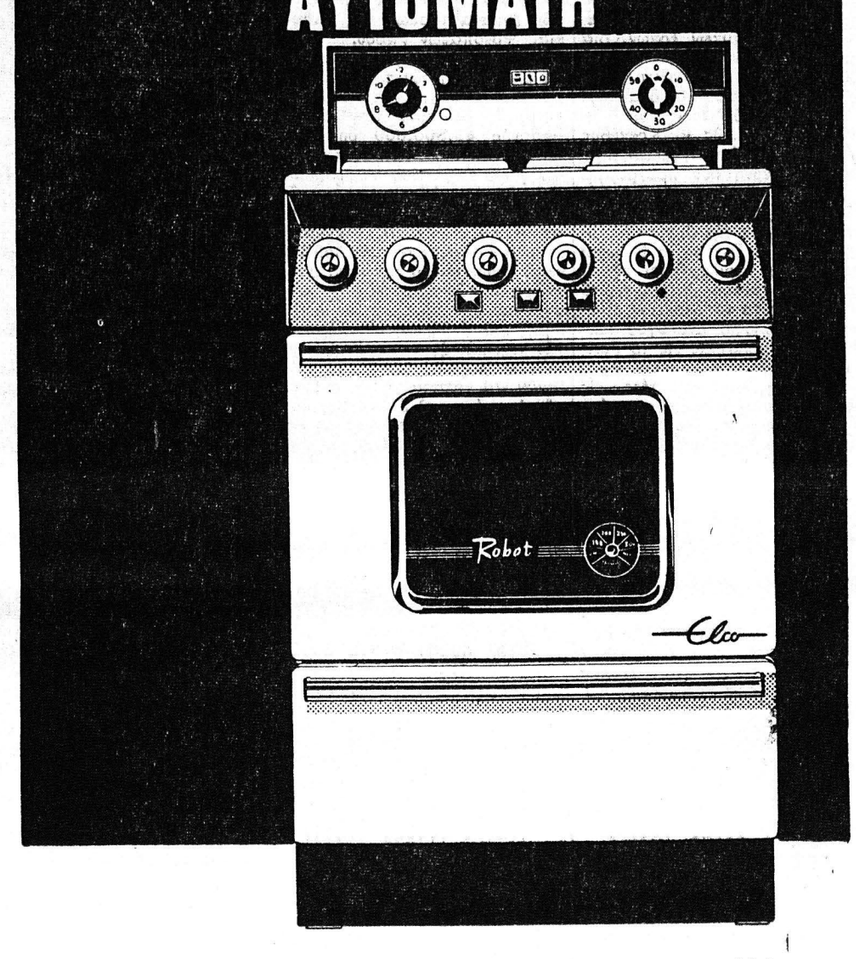

ΠΡΩΤΟΝ: γιατὶ μόνον αὐτὴ διαθέτει τὸ αὐτόματο ἠλεκτρικὸ μάτι EGO ποὺ αὐξάνει καὶ μειώνει τὴν θερμοκρασία ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ φαγητοῦ καὶ κάνει τεράστια οἰκονομία ρεύματος

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: γιατὶ διαθέτει αὐτόματο χρονοδιακόπτη ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἀρχίζῃ καὶ νὰ σταματᾶ μόνη της - καὶ νὰ μαγειρεύῃ τὶς ὧρες ποὺ λείπετε

ELCO Robot

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑΗ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 44—ΚΑΝΑΚΑΡΗ 38, ΤΗΛ. 39-00

Η ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

45ον

Συνεδεόμουν φιλικῶς μὲ τὸν πολίτην Νταντζόν, ὁ ὁποῖος ἐξετέλει τότε χρέη κλητῆρος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου. Λόγῳ τῆς ἰδιότητός του αὐτῆς ἦτο παρὼν καθ' ὅλην τὴν ἀνάκρισίν της. Ὅταν ἐτελείωσεν ἦτο τόσον συγκινημένος ὥστε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ διηγηθῆ εἰς κάποιον τὰ συμβάντα.

Ἦλθε λοιπὸν νὰ μὲ συναντήσῃ καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ ἐκθέτῃ λεπτομερῶς ὅτι εἶχε συμβῆ.

—Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, ὁ Δελφῖνος, μοῦ εἶπε, (ὁ ὁποῖος τότε ἦτο ὀκτὼ μόλις ἐτῶν), ἐκάθητο σὲ μιὰ ψηλὴ καρέκλα. Τὰ μικρά του πόδια δὲν ἔφθαναν μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἔκουνοῦσε διαρκῶς.

»Μὲ τὰς πρώτας ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ὑπέβαλεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἄρχισε νὰ κατηγορῆ,σχεδὸν ἀσυνειδήτως, τὴν μητέρα του. Ἐκείνη συντετριμμένη ἔσκυβεν ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἀπόκρισίν του περισσότερον τὸ κεφάλι καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα ἐμπρὸς εἰς τὸ τραγικὸν αὐτὸ θέαμα.

»Σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε συναίσθησιν τῶν ὅσων ἔλεγε.

»Ἡ πεποίθησίς μου εἶναι ὅτι κατηγορεῖτο τὴν μητέρα του ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φόβου, ποὺ τοῦ εἶχαν προξενήσει καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ὑπέβαλλαν, ἂν ἤθελε παρακούσῃ.

Τὸ θέαμα ἦτο τραγικόν. Ὁ Σωμέτ διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ μαρτύριον τῆς Ἀντουανέττας, ἐκάλεσε τέλος ὡς μάρτυρα ἕναν τίον της τὴν ἀδελφήν τοῦ Δελφῖνος Μαρίαν-Τερέζαν, ἡ ὁποία ἦτο μόλις ἕνδεκα ἐτῶν, καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὴν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὅσα κατέθεσεν ὁ νεαρός ἀδελφός της ἐναντίον τῆς μητέρας των καὶ τῆς θείας των.

»Μ' ἔπιασε τόση φρίκη, μοῦ εἶπε συγκινημένος τέλος ὁ Νταντζόν, ὥστε ἄρχισα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, νὰ κλαίω καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχα νὰ γίνω ἀντιληπτὸς καὶ νὰ θεωρηθῶ φιλοβασιλικός».

Τὴν ἑπομένην τῆς ἀνακρίσεως αὐτῆς ὁ πρόεδρος Χερμὰν διώρισεν αὐτεπαγγέλτως δύο δικηγόρους, τὸν Σωβὼ - Λαγκάρντ καὶ τὸν Τρονσὸν - Ντυκουντραί, διὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν ὑπεράσπισίν της.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Σωβὼ - Λαγκάρντ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχήν, μόλις ὅμως ἐπληροφορήθη τὸν διορισμόν του καὶ ὅτι ἡ δίκη θὰ ἐγίνετο τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι.

Κατευθύνεται τότε ἀμέσως εἰς τὴν Κονσιερζερὶ διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν δικογραφίαν, ἀλλὰ ἦτο τόσον ὀγκώδης, ὥστε ὑπῆρξεν ὁλικῶς ἀδύνατον καὶ νὰ τὴν διαβάσῃ ἀκόμη.

Ὁ Σωβὼ - Λαγκάρντ, ἀπὸ συμφώνου μὲ τὸν συνάδελφόν του, συνεβούλευσαν τότε τὴν βασίλισσαν νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς δίκης δι' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ προφθάσουν νὰ λάβουν γνῶσιν τῆς κατηγορίας καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ὑπεράσπισίν των.

Ἡ Ἀντουανέττα ὑπεχώρησε τέλος εἰς τὰς συμβουλάς των, ἀλλ' ἡ αἴτησις ποὺ ὑπέβαλεν ἀπερρίφθη. Τοιουτοτρόπως οἱ δικηγόροι ἔφθασαν εἰς τὸ δικαστήριον, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸ ἐλάχιστον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Φουκιέ - Τενβίλ ἐδιάβασε τὸ κατηγορητήριον. Δι' αὐτοῦ κατηγόρει:

«Τὴν Μαρίαν Ἀντουανέτταν, χήραν τοῦ Λουδοβίκου Καπέτου, ὅτι ὑπῆρξεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ποὺ ἔφθασεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ μάστιγξ καὶ ἡ βδέλλα τῶν Γάλλων.

»Ὅτι ἀπὸ συμφώνου μὲ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Λουδοβίκου Καπέτου καὶ τὸν ἀχρεῖον ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν Καλόν, εἶχε διασπαθίσει κατὰ τρόπον ἀκατονόμαστον τὸ δημόσιον χρῆμα τῆς Γαλλίας, δηλαδὴ τὸν ἱδρῶτα τοῦ Λαοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὰς ἐκνόμους ἐπιθυμίας της καὶ νὰ πληρώνῃ τοὺς πράκτορας τῶν ἐγκληματικῶν της ἐρώτων κλπ.

»Ὅτι ἡ χήρα τοῦ Καπέτου εἶχε συναθροίσει κατὰ τὴν 10ην Αὐγούστου 1792 εἰς τὰ ἀνάκτορα τοὺς Ἑλβετοὺς φρουροὺς διὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν λαὸν τῶν Παρισίων. (Κατὰ τὴν νύκτα αὐτήν, ὡς ἐλέχθη, ὁ Λαὸς τῶν Παρισίων ἐπετέθη κατὰ τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐξεθρόνισε τοὺς Βασιλεῖς).

»Ὅτι τέλος ἡ χήρα τοῦ Καπέτου, ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνήθικος, ἡ νεωτέρα αὐτὴ Ἀγριππίνα, εἶναι τόσον διεφθαρμένη καὶ τόσον ἐξοικειωμένη μὲ τὰ ἐγκλήματα, ὥστε λησμονοῦσα τὴν ἰδιότητά της ὡς μητρός, δὲν ἐδίστασε νὰ παραδοθῆ εἰς αἰσχρότητας, τῶν ὁποίων μόνη ἡ σκέψις καὶ μόνον τὸ ὄνομα, εἶναι ἀρκετὸν νὰ κάμουν τὸν καθένα νὰ φρίξῃ ἀπὸ ἀηδίαν».

Καὶ τὸ κατηγορητήριον συνεχίζετο εἰς τὸ αὐτὸ ὕφος, ἐνθυμίζον, ὄχι βέβαια δικαστικὸν ἔγγραφον, ἀλλὰ τὴν χυδαιολόγον ἐφημερίδα τοῦ «Πάτερ - Ντυσέν».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου, ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας.

Κατὰ τὴν μακρὰν ἐξέτασίν της ἡ Βασίλισσα ἔδειξε μεγάλην ἑτοιμότητα πνεύματος, καὶ ἀπήντησεν εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, χωρὶς νὰ δώσῃ τὸ ἐλάχιστον ἐπιχείρημα εἰς τοὺς ἀντιπάλους της.

Εἰς παρομοίας περιστάσεις ἐφρόντιζα πάντοτε νὰ ἐξασφαλίζω μίαν θέσιν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ παρακολουθῶ ἀνέτως ὁπωσδήποτε τὰς μεγάλας δίκας.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅμως μία ἀπρόοπτος βλάβη τοῦ μηχανήματος μου, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιορθώσω ἀμέσως, μὲ ἔκανε νὰ καθυστερήσω.

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων ἦτο ἀσφυκτικῶ